

Horváth Enikő

**Joyce után,
szabadon**

arcom a hamis kettősség
látszatában
figyelt engem,
ahogy a borostyánnak
keretet adtam...
elmerengve nem találtalak máshol,
mint éjjeli képzeletem
örvénylő mocsara felett lebegő lidércfényt...
mélybe húzó zöngéid
átfűzték a hangok járatait...
bágyadt kéz rebbent felém,
s néhány szaggatott mozdulat után
ráébredtem
önmagam űz gúnyt belőlem
intéseimnek karikatúrájával...
félelemtől növekvő
pupilla kutak bújnak
önnön függőnyeik mögé...
vaksötétben úgyis mindenki láthatatlan...
s kívántam Isten is hunyja le
mindig figyelő szemét...
nem látva kiutat rohanni kezdtem,
vállam az érkezőknek ütközött...
utam mentén mellettem elhaladva
egyre távolabb maradtak mögöttem...
a zsibongó tömegeből kinyúlt egy kéz
s vállamnál megragadva megállított...
én voltam...
s kipattant eddig zárt szemem...
becsületem fényébe burkolózva
szűntem meg
rossznak lenni...